

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Minden előfizető a „Nemzeti Baleset“ Biztosító Részvénytársaságnál baleset ellen, halál vagy rokkantság esetére 2000—2000 koronára van biztosítva. Ezen kedvezmény csak is az eredeti árban rendelt előfizetőknek szól.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,

VII. ker., Kertész-utca 35. szám.

Ide intézendők az előfizetések, legzélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:

Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 frt 50 kr.

REGÉNY.

(10. folytatás.)

RÉGI ÉS ÚJ BŰNÖK.

Írta: TÖLGYESSY MIHÁLY.

VI. AZ ERDŐ TITKA.

László gróf másnap már kora reggel talpon volt. Gondolatokba mélyedve ment az erdőben. Az elillant éjnek hátramaradt

hálóköntöse ott lengett finom köd alakjában a fák között.

Ebből a ködből egyszerre kibontakozott egy félelmes alak, ki merően rászegzé a grófra villogó tekintetét.

László még mindig annyira bele volt mélyedve gondolataiba, hogy nem is vette őt észre.

Csak akkor rezzent össze, midőn már egészen közel ért hozzá. Hamarosan haramiának nézte, mert revolvert látott kezében és lekapta válláról a puskát.

Ugyane perczben az ismeretlen rászegezte revolverét, a lövés eldőrdült, László szívéhez kapott, aztán megtántorodott és elvágódott a földön. Még egy végső fohász tört ki belőle, teste még egy utolsót vonaglott, aztán vége volt.

Az idegen még egy pillantást vetett rá, aztán eltűnt a sűrűségben.

Egy félóra mulva nehézkes lépések csörtetése

verte fel az erdő csendjét. Csakhamar az öreg erdész alakja tűnt fel.

A lövést meghallva, vadorzót sejtett s amennyire öreg lábai engedték, a tőle telhető sietséggel törtetett abban az irányban, a melyben a lövés hallatszott.

Ekkor meglátta a földön fekvőt. Szinte nem mert hinni szemeinek s közelebb lépett. Aztán homlokához kapott, miközben rémült kiáltás tört ki ajakán.

Egy perczig merően nézett a grófra, végre ily kiáltásra fakadt:

— Megelőztek! — Hej, a nemezis keze utólérte boldogságom megrontóját! Megölték!

Szinte kárörvendeni látszott, hogy a sors utólérte ezt a fiatal embert, ki oly nagy háboruságot idézett elő családjában, ki őt öreg napjaira meggyalázta, ki férfibecsületében gázolt.

Nem is vette észre, hogy valaki megjelent; csak akkor eszmélt fel, midőn ez a vállát megérinté.

Don Carlos spanyol trónkövetelő és neje.

Az uradalmi intéző állott előtte. Az erdész összerezsent, a hogy őt meglátta. De honnét került az uradalmi intéző arcára ez a kaján kifejezés.

— Mit csinált ön? — támadt rá Bálint ki-dülledt szemekkel.

— Én? — kérdé Kalázdy megzavarodva. — Hogy érted ezt, Bálint?

— Megölte a grófot!

Az erdész hátratántorodott.

— Mit mondasz?

— Megölte a grófot! — ismétlé Bálint rettenetes hangon. — Hallottam a lövést s ime itt fekszik a leterített áldozat!

— De mit beszélsz, Bálint? — kérdé kikelt arczal az erdész.

— Ne is tagadja! Én szemtanu vagyok rá! Avagy azt hitte, hogy ez erdő mélyén senki se lesz tanuja sötét tettének? De most már rettegjen a következményektől!

Az öreg erdész tántorogni kezdett, mint az ittas. Ez az ember azt fogja rá, hogy megölte a a grófot! Szemtanunak vallja magát! Rettenetes arca elárulta, hogy csakugyan beakarja őt vádolni. És mivel védhetné magát?

Iszonyu kavarodás keletkezett elméjében! Hiszen igaz, hogy véres bosszút esküdött a grófnak, határtalan elkeserésében felkiáltott tegnap, hogy a rajta ejtett gyalázatot vérrel fogja lemosni!

Ezt a vérbosszút egy idegen golyója hajtotta végre, de vajjon elhiszi-e a világ, hogy nem ő a tettes?

Az öreg ember kétségbeesetten kapott fejéhez, majd hirtelen Bálint-hoz akart fordulni, de most vette észre, hogy már elment.

Bizonyosan bejelenti az esetet a hatóságnak. A halott grófot felviszik a kastélyba; ő érte pedig esatlósok jönnek és börtönbe hurcolják.

Bálint vádolni fogja őt! És e végből nem kell éppen nyomorultnak lennie! Meggyőződése lehet neki, hogy az a gyilkos, a ki halállal fenyegette a grófot s a kinek nagy oka volt a bosszuállásra!

És mégis nem úgy van! Ha mindjárt az egész pokol feltámad is ellene, nem úgy van!

Az öreg ember vad felindulásban indult visszafelé. Minél tovább ment, annál jobban forrt benne az indulat.

Az erdőből kiért az utra. A távolból ide lát-szottak a kastély tornyai. Onnét indult ki minden veszedelem és fekete holló szárnyaival lecsapott az ő nyugalmas hajlékára is!

Pedig haj, minő boldog hajlék volt! Sohase hitte volna, az az asszony, ki életének fénylő csillaga volt, ki szelid lényével, gyöngéd gondoskodásával fényt és derűt kölcsönzött házának és öregségét bearanyozta, így meg tudja csalni!

Valami vad elkeseredés csapott szívébe. Izmai feszültek és szemeit becsukva vak dühhel rohant előre.

Utjában a vörös kereszthez ért. Tekintetét a megfeszített megváltóra emelte.

— Oh isten, miért bocsátottad rám ezt az iszonyu csapást? Mit vétettem, oh szólj, mivel érdemtem meg ezt?

A boldogtalan ember nem tudott tovább menni. Oda borult a kereszt tövében lévő térdeplőre, keserves fohász tört ki kebeléből, a mint fejét a keresztfára hajtá...

VII. AZ UJ GRÓF.

Az Almay-kastélyra újabb gyász borult. László grófot halva hozták haza az erdőből. Gyilkos golyó oltotta ki fiatal életét. Az emberek ki sem jöttek a rémüldözésből. Minő végzet üldözi ezt az áldott családot, mely csak jót tett a környékkel.

Ekkor előállott Bálint s kikiáltotta, hogy Kalázdy erdész a gyilkos!

— Én láttam! — ütötte mellét szent felháborodásban. — Az erdő mélyén emelte gyilkos fegyverét a mitsem sejtő fiatal grófra! Orvul támadt rá és oltotta ki életét.

Az emberek álmélkodva csóválták fejüket. El lehet-e hinni ezt a borzasztó vádat?

Ekkor visszaidézték emlékezetükbe mindazt, ami történt. Visszaemlékeztek az erdész bős fenyegetésére és egyszerre világos lett minden.

Bizonyos, hogy ő a gyilkos! Ki is tehetne volna más? A közvélemény egyszerre felzudult, Kalázdy ellen és halált kiáltott rá.

A rendőrség keresésére indult, de már akkor hozták a hirt, hogy az erdész halvafekszik a vörös kereszt alatt.

— Isten uja! — mondák az emberek megdöbbenve. — Életével kellett lakolnia, mert másnak oltotta ki életét!

A holt embert az erdészlakba akarták vinni. Ekkor előállott Bálint intéző s fölemelte tiltó szavát s a szegény erdészt kivitték a hullaházba. A merre vitték, a nép kitért utjából és átkozta őt.

Nem kísértte őt utolsó utjában senki, csak neje és leánya, kiket eltisztított. A hullaházba érve, térdre rogytak előtte és keservesen zokogtak.

A fájdalmas hangulatot a rendőrség belépte zavarta meg. A hatósági orvos megvizsgálta az és hivatalos szárazsággal konstataulta a halált.

Halottat nem vonhat kérdőre földi bíró! De majd elbánik vele a más világon az isten! Ott felelni fog azért, a mit tett. Mi volt a halál oka? Az orvos úgy mondta, hogy nagy bánatában megszakadt a szíve!

Az erdésznő arcába csapta kezét és feljajdult.

— Irgalom istene! — kiáltá. — Egyetlen félre-értésből, mily óriási szerencsétlenség lett! Nincs támaszuk többé, földönfutókká lettünk!

A rendőrfőnök ezt a mostani pillanatot legal-kalmasabbnak találta az igazság kiderítésére.

— Kalázdyné és Irma kisasszony! — mondá. — Most egy igen komoly szavam lenne önökhöz. Látják, mivé fejlődött a dolog! Két ember halálát okozta egy szánandó botlás.

— Nem botlás, hanem csak félreértés! — jegyzé meg Vilma.

— Mi hát a valóság? Férjének teteme előtt mondja meg végre az igazat!

Vilma gyakori zokogás által félbeszakítva elbeszélte a történeteket.

— Ennyiből áll az én bűnöm — mondá a végén. — Felmentem a grófhhoz könyörögni leányom boldogságáért! Hogy ebből oly nagy baj keletkezett, ezt csak úgy lehet megmagyarázni, hogy valaki felizgatta a férjemet. Valaki gyanut keltett benne és felküldte a kastélyba.

— Ki tehette ezt?

— Nem tudom! Bizonyíték nélkül senkit sem akarok gyanusítani. Ezáltal nem lesz kisebb a mi szerencsétlenségünk! Oh, miért történt ez így?!

— Hát a gyöngyfüzér mikép kerülhetett a ruhaszekrénybe? — Mondja meg őszintén Irma kisasszony, nem-e az elhunyt fiatal gróftól kapta?

— Nem! — kiáltott fel Irma a legnagyobb határozottsággal. — Soha a legkisebb ajándékot sem fogadtam el a gróftól, nem is volt rá okom!

A rendőrkapitánynak nem volt rá oka kételkedni e szavak igazságában. Már most más oldalról kellett vizsgálni a dolgot.

— Talán a grófkisasszonytól kapta? — kérdé.

Irma tagadólag rázta a fejét és kijelenté, hogy nem is bírt tudomással arról, hogy a szekrényben volt a gyöngyfüzér.

— Már most sejtem az összefüggést! — viszonzá a rendőrkapitány. — A gyöngyfüzért oly ezélből csempészték a szekrénybe, hogy a vizsgálatot tévutra vezessék. Ki tehette ezt? Az illető kétségkívül ismerős lehetett az önök házi viszonyaival!

Ekkor Irma lángoló arczczal hirtelen felkiáltott és ezt az egy nevet ejtette ki:

— Bálint!

A rendőrkapitány meglepetve nézett rá.

— Lehetetlen! — mondá. — Mikép juthatott Bálint ahhoz a gyöngyfüzérhez? Tán csak nem ő az öreg gróf gyilkosa?

A rendőrkapitány föltette magában, hogy ebben az irányban megkezdí a nyomozatot.

Minél jobban belemélyedt a dologba, annál több gyanuok került fel Bálint bűnössége mellett.

A rendőrkapitány megköszönte a nyert felvilágosítást s embereivel együtt elment.

A kastélyban ezalatt megtörtént a hagyatéki felvétel. Hivatalból csinálták örökösök nélkül, miután az egyik fiut agyonlötték, a másik elkallódott, a leány meg világgá ment.

Igénylők lettek volna fölös számmal. Az oldalági leszármazók már fenték is fogukat a dus hagyatéokra! — Az elsőszülött elkallódott, talán már nincs is életben, Klári meg, egy kiszivárgott hír szerint nem lehet örökös! — Tehát több mint bizonyos, hogy a gazdag örökség ő rájuk esik.

De bizony leesett az álluk, midőn egyszerre csak futótüz gyanánt terjedt el a hír, hogy megér-

kezett Tivadar, az ekallódott elsőszülött. A vérmes remények egyszeribe füstbe mentek!

— No már ez ezudarság! — mondák a praesumtiv örökösök közül többen. — Így bolonddá tartani bennünket.

A jövevény Almay Tivadar gróf gyanánt mutatkozott be, a hagyatéki bíróságnál, a hol igazolványait is felmutatta.

Mindent rendben találtak és bevezették őt az örökségbe. — Valóban nem is tehettek egyebet! Akárhogy haragszanak is a kicseppent rokonok, de nem tehettek egyebet, mint a mit a törvény előír.

Az egész eseléséből csak egy ismerte Tivadart — tudniilik az öreg Gelegcsik Ádám ki egykor térdén lovagolta.

Az öreg ember megindultan járult elejébe, de hirtelen megállott, ereiben elhült a vér... Ez nem lehet Tivadar! Egyetlen vonás sines, mely őt Tivadar grófra emlékeztetné.

A gróf dölyfösen legyintett kezével.

(Folytatása következik.)

Regedal.

*Elvitték a kicsiny házból
Az emeletes kastélyba,
A csöndes egyszerűségből
A lármás, fényes hajlékba.*

*De a szeretet vitte el
És nem az érzéki vágyak,
Melyek egy átkos jövőnek
Velik meg a puha ágyat.*

*Nem tépték le a virágot,
Nem adták át hervadásnak,
Csak egy jobb földbe helyezték,
Még tartósb virágzásnak.*

*A hol aztán úgy ápolta
Az igaz és hű szeretet,
Hogy a kastély is egy boldog
Családéletnek fészke lett.*

*Mikor aztán felkeresték
Az elhagyott, kicsiny házat,
Hol a multak emlékei
A lelkeik elé szálltak,*

*Így szólt a férj, a gazdag úr:
En sem feledtem e helyet,
S annak szegénysége közt is
Boldog lettem volna veled.*

*A nő örömkönyek között
Átkarolva s csókolva őt,
A mindig változatlanul
Gondos, igaz s hű szeretőt,*

*Így válaszolt: a sors keze
Élrebolhatja mindened,
De míg szívünk együtt érez:
En is boldog leszek veled.*

Lauka Gusztáv.

A Nemes Kispipás Nagy János uram szüretjéből hogy lett keresztelő?

Irta: Horkay Erzsébet.

(Vége.)

No de kész az ebéd, tálalnak. Emberek, népek, tizenkét óra, ebédelni jöjjenek! A termést, a mi fenmaradt, le kell hozni mind, hogy tapossák ki a taposók, míg mi eszünk; akkor aztán tele lesz a hat kád musttal, délután pedig szürni fogunk a hordókba, — osztogatja a parancsot gazduram!

— Jó, jó, gazduram, — kiált le a hegyről a szőlővinczellér, — hiszen nincs is sok már itt, mindössze egy árok szednivaló, délután pedig átmegyünk az „Aranyos“-ba.

No hát enni, egy, kettő, — lefelé népek s megindul a csapat. — Elhelyezkednek, kikapja a részét mindenki busásan úgy az enni, mint innivalóból. — Cseng a pohár, szól a zene, dörög a mocsár, soha olyan jókedvet. — A gazda örül a jó termésnek; hogyné örülne, tisztára aszú az egész fűrt, ötven pengőt kap hordójáért; a gazdasszony nem leli helyét a vendégeinek, felveszi a tálat: „No csak, tisztelt kedves kántor ur, még egy libaczomboskát tessék no! Lelkem, drága jó főbíró ur, azt a püspökfalatot, no, tessék már, ne vesse meg! Idei liba, megeheti a király is, olyan remek ize van.“ — Nem is lehet ellentállani a szives felhívásnak, hát esznek is jóízűen.

A szekerekhez kötött hat ökör és két tehen gyanusan pislog féloldalra a sokaság felé és elgondolják, hogy ez a temérdek nép, ha fölemészt mindent, mirajtunk lesz a sor!... Hát ezt a félszekér luczernát együk meg addig is, míg majd minket megesznek...

Megindulnak a felköszöntők.

Biró uram föláll, egyet köszörül a torkán, aztán megereszt egy remekszép szüreti alkalmatosságra való dikeziót, éltetve a házigazdát az ő kedves életpárjával és gyermekeivel, sok-sok esztendőig, hogy több ilyen szép baráti összetartós szüreti mulatságot is rendezhessenek még, mint ez a mai is, itt ebben a szőlőben! Eljen, éljen, éljen! — zugott a tömeg, mit még a cigány is megtoldott az ő hegedűjével.

— Hanem, édes Nemes Kispipás Nagy János uram, ilyen remek darab jótermésű, kincsetérő szőlőnek kár, hogy valami szép nevet nem ad! Minden darab szőlőjének van valami neve, az egyik „Aranyos“, a másik „Verebes“, a harmadik „Rózsás“, csak ennek nincs semmi neve.

— No majd találok ennek is odábat valamit; mert, hogy meg is érdemli, igaz! Most csak mulassunk no, kedves, tisztelt uraim!

— Ugy bizony, — bátorkodott a szőlőpásztor is közbeszólni, — én már a vinczellér komámmal itt ni, — szózatot is emeltem arra nézve, de gazduram mindig háttérbe szorított.

— No népek, megebédeltünk, hála Istennek, hát most mulassanak kedvükre egy darabig. Hadd huzza a Náci! — Te meg, anyjuk, rendeld ide a taposókat, egyenek ők is.

A taposók ott-hagyják a musttal telt kádakat, letelepednek a terített asztal mellé; — gazduram odakiált a kisbéresnek:

Te Miska, itasd meg azokat az ökröket szaporán, mert mindjárt hordják a termést lefelé!...

Miska kisbéres a hat szomjas ökröt és két tehenet eloldja a szekerektől, szabadjára hagyva egy kicsit, derékon kapja még vagy két ugrásra a szőlőpásztor szép leányát, Juliskát. Rakják is vagy jó félórát, csak úgy szakad róluk a veríték; — egyszerre csak közéje ront a mulatónépnek a hat ökör és két tehen, az egyiknek a szarva közé van egy nagy füleskosár akasztva, a másik a böggős köpenyegét huzta a

szarvaira, a harmadik meg a juhhusoskásás-bográcsot borította a fejére és elkezdtek rugdalódnizni jobbra-balra, turkálnak, kapálódnak, akárcsak a gigerlik... A nép kaczag, dül ki erre, ki arra a nevetéstől, a tehenek és ökrök pedig forognak eszeveszetten körbe, mint a tánczó dervisek...

— Mi a patvar lelte ezeket, hogy ilyen jókedvük van? — szól a bíró; — nem is ittak, mégis mintha ittasok volnának.

— De már most dologra, népek! — kiált a gazda. — Vinczellér, jöjjön, aztán szürjünk!

A hordókat kiöblögetik annak rendje és módja szerint, veszik a kupákat és belemerítik a kádba.

De mi a Manó az? Ni, nem merül?! Bele-néznek jobban, hát biz az üres, csak a fenekét látják! Hova lett ebből a must, hiszen mind a hat

✻ Gondos gazdasszony. ✻

kád tele volt itt?! Nézik a másikat, üres, a harmadikat, a negyediket, a többit, üres!!

— A hétszilvafás mindenét, ne űzzetek velem játékot! Hova tettétek a kádakból a mustot?? Nem látta senki, nem tudja senki, hova lett a must?? Tűvé tesznek minden bokrot, borházat, nincs, hát nincs!!

Ekkor előáll a gazduram négyéves kis unokája, a Pistike, hátrateszi a kezét és sandán a nagyapjára mosolyog: te, nagytata, én tudom, hova lett a must!?

— Hát hova lett, aranyos kis fiam, — mond csak izibe!!

— No hát sok luczernát ettek a „Gombásék“, oszt szomjasok voltak, hát megittam! ott a kádnál, né!...

Erre a gazda elővesz egy nagy szőlőkarót, aztán irgalmatlan paccázást visz véghez a „Gombásék“ és „Virágék“ hátán: Nesze neked must, nesze neked must!!

— Jaj, ne űsse már őket, apjuk lelkem, még beledöglik valamelyik, oszt azzal is több lesz a kár! — szól az asszony. — Ha már megitták, hát Isten neki!

— Ugy van! — szól erre bíró uram kenetteljes hangon. — Több is veszett Mohácsnál, gazduram! Sohse busuljon!!

Hát ha már szüret nincs, mivelhogy nincs meg a must, hát hogy ez a drága sok finom ennivaló itt kárba ne vesszen: hát üljük meg ennek a szőlőnek — mivelhogy úgy sem volt még neve — a keresztelőjét. — Legyen a neve: „Tehéntánc“, azt indítványozom!...

Üljük meg hát a Nemes Kispipás Nagy János uram szüretje helyett a szőlője keresztelőjét!...

— Megüljük, megüljük, drága jó bíró uram, hogyne ülnénk, hisz még ott van most is négy sült liba! — rikácsol a komaasszony. Csak nem engedjük megpenészedni!... Meg az édes komámat sem hagyhatjuk itt magára; még kárt tesz az épségén bújába!

— Tesz a patvar kárt! Hát űsse kő, ha már így van, üljük meg a szőlőm keresztelőjét.

— Éljen, éljen, éljen! — zúgott a dicső nép. Így lett a szőlő elkeresztelve „Tehéntánc“-nak, mint ahogy mai napig is nevezik a Palotás tetején levő darab szőlőt a tokaji hegyen.

A kisbéres pedig gyanítván, hogy az ő része is ki fog járni az ütlegből duflásan, hát hogy kikerülje az inczidenst, egy közelben levő kis szilvafára felmászott s levetette magát az alsó galyról a földre, aztán rengeteg jajgatásban tört ki, hogy: Jaj, népek,

segítsenek, rögtön kiadom a lelkem, leszakadt a máj bennem!

A kéznél volt tudósasszonyok le is vetköztették nyomban, aztán tejfeles keserülapuval borogatták a sérelmes részeit... S elkerülte a bunkósbotot...

Egy kis regény levelekben.

— Irtta: *Kriszta Róza.* —

1892. október 30.

Aranyos jó Blankám!

Midőn levelednek azon sorait

olvastam, hogy közel van az a nap, a melyen szived választottával az oltár előtt Hymen rózsalánczai örökre összefűznek, — szívemben sajnó fájdalmat éreztem s szemeim előtt az odatoluló könyek miatt összefutottak a sorok... De ne érts före, kedves Blankám, mert szívemnek sajnója s a könyek nem a csunya irigység kifolyásai valának, hisz én oly végtelenül, oly igazán szeretlek téged, miszerint ez érzélem mellé nincs ereje férközni az irigységnek... De fájt, sajnó szívem azért, hogy a sors miért oly mostoha hozzám. Mi bünt követtem el, hogy annyi szenvedéssel kell vezekelnem!... Pedig már azt hittem, — miután papa felgyógyult betegségéből, — hogy napjaim ezután zavartalan nyugodtságban foglak eltelni, mert egyik vidéki lapnak „Hymen“ rovatában olvastam eljegyzését az arczomtól megijedt kérőnek. Nem tarthattam tehát attól, hogy újra lépéseket teend felém. S mindezek daczára, soha olyan boldogtalannak nem érzem magam, mint most vagyok!... Reményem utolsó sugara is elsötétedett az iránt, hogy boldog lehessen, mert nincs gyógyír szívem sajnó sebére!... Most már nem

← A látogatás. →

lesz kinos a zárda falai közé temetkezmem, mert a külvilágot annyira meggyűlöltem, hogy onnan mielőbb menekülni vágyok!...

Mily bohó voltam akkor, a midőn úgy reszkettem a gazdag kereskedőtől; elgondolhattam volna, hogy papa talán mégsem leend olyan tiránus, hogy édes leányát egész életére boldogtalanná tegye, odaerőszakolva egy utált férfi oldalához; de ha mégis... mama közbevetette volna magát. Akkor azt hittem, hogy nagyobb bánat nem érheti szívemet, mert Gyulától elszakítani akarnak. Pedig akkor megvolt Gyula. De most!... Oh, hogy tudjam én azt elmondani?!...

Másnap, a hozzád szóló levelem postára adása után, Gyulának irtam igen terjedelmesen, de elég balga valék a gazdag kérőt is felemlíteni, mint a ki okozója volt hosszas hallgatásomnak, mert — irám — sokáig haboztam a fölött, hogy e két szó közül: igen, vagy nem, melyiket mondjam az igen előnyös parthienak, de miután a vagyon csillogó fénye szememet mégsem

birta annyira elkápráztatni, hogy elnyomva lehetett volna szivemben a szerelem érzése: „nem“-mel bocsátám utjára a megszmorodott kérőt.

Oh, Istenem, miért nem bénítád meg kezemet akkor, a midőn ama sorok írásához fogtam, a mely megölője volt boldogságomnak. Ezzel elveszítém őt örökre!... De az mégis borzasztó, hogy ártatlan tréfámat úgy félreértette, hiszen a további sorokból meggyőződhetett iránta való forró szerelmem rendületlenségéről. Előre örvendtem azon, hogy milyen kedves levelet kapok rövid időn tőle, a mely az ő édes szemrehányó, dorgáló szavaival lesz tele; de miután sok nap elmúltával sem jött meg a várt levél, nem bírva már tovább kiállani szivem nyugtalanságát, tollat vettem kezembe és újra irtam: kérve, esdekelve, hogy bocsásson meg izetlen tréfámért.

Oh, drága Blankám, neked fogalmad sem lehet arról a fájdalomról, a mely szivemet elfogta, midőn levelem hat nap mulva felbontatlan jött vissza kezemhez!

Nem kétkedem abban, hogy te is helyesled azon megmásíthatlan elhatározásomat, miszerint apácza fogok lenni. Összetört szivemnek enyhét csak a szent falak között remélhetek!...

Bocsáss meg, édesem, ha bánatom elmondása által megszmoritám érzékeny szivedet. Több panaszt nem fogsz hallani tőlem, mert e levelem utolsó fog lenni. De nem, még egyszer írok, tudatva a napot, a melyen a Jézus jegyesévé avatnak.

Isten veled, kedves Blankám. Élj boldogul! De ugy-e, boldogságod közepette sem feledkezel meg a te szerencsétlen

Belláról?

(Vége következik.)

Huszonégyóra egy orvos életéből.

(Vig beszély.)

Irtá: *Hevessi Jenő.*

(3. folyt.)

IX.

Kotyvasztó mikor meggyőződött arról, hogy végre ismét egyedül van a szobában, boldogan fellelegzett.

— Csakhogy véget ért a koldus-had látogatása. — mormogta.

Izgatott léptekkel sétált fel s alá.

Majd odament az ablakhoz és kinyitotta.

Nagy élvezettel szivta magába a beáramló friss levegőt, mely csakhamar betöltötte az egész szobát.

— Így ni! Most már magamhoz tértem, — mormogta rövid idő mulva. — Ezek a derék páciensek nagyonis füledt levegővel telítették meg a lakásomat. Különösen ez az utolsó árasztott igen kellemetlen foghagymaillatot. Majd felfordultam mellette. Csakhogy elment már valahára. Magam is majdnem beteg lettem.

Haragosan tekintett le az utcára, a hol ismét megpillantotta az erőszakos vendéget.

— Ott van ni! Most már a szomszédaimat boldogítja. De én nem irigyelem őket. Hadd élvezzenek mások is.

Bosszusan csukta be az ablakot. Leült az asztal mellé és tenyerébe hajtva fejét, elgondolkozott.

Most látta csak, hogy itt még több bajjal kezdődik a működése, mint előbbi állomásán. Ott legalább kilökhette az ember a tolakodó látogatókat, de itt azt sem lehet tenni, mert megszólják érte.

Ha pedig a fáma egyszer suttogni kezd valakiről, az nem vergődhetik többé zöldágra. Erről szentül meg volt győződve.

— Csak a főispán ne fogadott volna olyan szívesen, tudom Istenem, egy szép napon felszedném

sátorfámat és hátat fordítva az egész országnak, kimennék a külföldre.

Igen, külföldre!

Csak ott tudják kellően méltányolni az ember tudományát. Nem úgy, mint nálunk, ahol ügyet sem vetnek egy olyan emberre, mint ő. Egy zseniális feltalálóra!

Az igaz, hogy a főispán, megveregetve a vállát, azt mondta neki, hogy csak igyekezzék hivatásának eleget tenni, mert a siker nem fog elmaradni, hanem utóvégre is a mit ő mond, az mégis csak egy embernek a véleménye. Egy fecske pedig nem csinál nyarat.

Kotyvasztó azt hitte, hogy mihelyt kinevezik ide, a betegek csakugy tódulni fognak hozzá. De most sajnos tapasztalta, hogy itt sincs másképen.

Semmi járvány, semmi nagyobb betegség! Ugy látszik, ez most a jelszó mindenütt. Mintha bizony azért volna az orvos a világon, hogy a migraines hölgyeket gyógykezelve.

— Hm! — tette hozzá rövidszünet után. — Talán nem ismernek itt még eléggé? Igaz, igen, hiszen alig néhány hét óta vagyok csak a városban! Talán idővel jobbra fordul a sorsom. Megyek és szét nézek egy kissé az utcákon. Hadd vegyen mindenki tudomást arról, hogy én is élek!

Kezébe vette botját és megkopogtatta vele a lakásba nyíló ajtót.

— Irma! — kiáltotta. — Jőjj be és vigyázz egy kissé. Én meg megyek s szét nézek a városban.

— Azonnal édes apám!

A csengő hang után egy rikácsoló női hang szólalt meg a belső szobában.

— Hát, te korhely, már be sem jössz hozzánk!?

Ezt dr. Kotyvasztó élete párja mondotta, aki nem igen volt megelégedve férjének vele szemben tanúsított magaviseletével.

— Dolgom van! Hiszen tudod, hogy a főispán magához rendelt!

— Hát most hol voltál?

Erre már nem tudott válaszolni Kotyvasztó. Hirtelen kinyitotta a folyosóra nyíló ajtót és kisértett a szobából.

Attól tartott, hogy most meg a felesége tartja vissza ostoba fecsegéseivel.

X.

Ugy látszik, Irmának is tág fogalmai voltak a gyorsaságról. Atyjának felszólítására azt válaszolta, hogy azonnal bejön és ime, már vagy öt perc is eltelt azóta és még mindig a másik szobában szorgoskodott valamivel.

Pedig új látogató érkezett hozzájuk.

Egy elegánsan öltözött fiatal ember, aki hatalmas virágcsokrot tartva kezében, lépett be az orvos lakosztályába.

Az ajtónál óvatosan körül nézett.

Mikor egyedül találta magát e helyen, könnyebülten lélezett fel.

— Hála Istennek, senki sincs itt, mormogta. Legalább kifújhatom egy kissé magamat.

Letette kalapját és zsebkendőjével megtörülte izzadó homlokát.

— Olyan különösen érzem magamat. Alig vártam azt a pillanatot, hogy újból láthassam az én kis ideálmot, aki bucsuzás nélkül hagyta el Téglást, és most, hogy itt vagyok az imádott lény közelében, szinte remegek a viszontlátás percétől.

Izgatottan tekintett körül.

— Vajjon mit fog szólani, ha meglát? Meg lesz-e lepve váratlan látogatásomtól? Talán már nem is gondol reám?

Hatalmasan sóhajtvá, folytatta a beszédet.

— Ah! pedig én hányszor gondoltam a kis hamisra, aki elrabolta szívem nyugalmát. Ezt a virágot is neki hoztam. Így ni, ide teszem az asztalra. Vajjon meg lesz-e lepve, ha megpillantja kedvencz virágait egy esokorba füzve?

Hallgatózott. Ugy tünt fel neki, mintha jönne valaki. Gyorsan körölnézett a szobában. El akart bujni. Mikor megpillantotta a sarokablakot, melyet vastag függöny takart el, könnyebbülten mondá:

— Ah, megvan! Ide fogok rejtőzni.

XI.

Épen jókor vonult a függöny mögé.

A másik pillanatban kinyílott az ajtó és Irma lépett be a szobába. Óvatosan körültekintett.

— Mintha ismeretlen hangot hallottam volna. Ugy látszik, ismét csalódtam. Senki sincs itt. Valószínűleg megint a papa folytatott beszédet önmagával. De milyen kellemes illat van itt!

Észrevette a esokrot. Örömmel futott az asztalhoz és felemelte a virágot.

— Nini, virág! Vajjon hogy került ez ide?

És ekkor, miként az a mesékben is meg van írva, hirtelen előtte termett a tündér.

Azaz, hogy itt Ollósy Tihamér, a „Téglási Hiradó“ szerkesztője.

Ott hagyta rejtekét és a csodálkozó leány elé lépett.

— Én hoztam édes kisasszony.

Ennél hatásosabb jelenetet csak a legszilárdabb alapokra helyezett színművekben lehet találni.

Kis hijja volt, hogy Irma fel nem sikoltott meglepetésében.

— Maga az Ollósy ur? — kérdezte remegő hangon.

A fiatal szerkesztő mosolygott.

— Igen, kisasszony, én vagyok teljes élet-nagyságban.

— Menjen maga csunya, úgy megijeszteni.

Ollósy odanyujtotta neki a kezét.

— Talán csak nem haragszik ezért a kis meglepetésért, a mit okoztam?

— Haragudni ugyan nem, haragszom, hanem máskor ne tegyen ilyet! — Erti, kedves ur? — Nézze meg az ember! — Még most is hogy dobog a szívem. Mintha valami bünt követtem volna el.

— Sebaj, kisasszony. Az ijedség muló baj. Egy pillanat alatt nyomtalanul eltűnik.

Irma mosolyogva mondta:

— Már tűnik. Már nem vagyok olyan ijedt. Magamhoz tértem.

— No lássa, aztán mégis neheztelt reám ezért a kis meglepetésért!

— Hát máskor ne ijeszzen meg, tudja? — De mondja csak, hogy került ön ide?

— Nagyon egyszerű a magyarázata. Dolgom akadt a városban és én megragadtam a kedvező alkalmat, hogy tiszteletemet tegyem.

— No ezt ugyan okosan tette. Már ugyis olyan régen láttuk egymást.

Ollósy sóhajtott és nagyobb hatás kedveért kezét a szívére szorította.

— Igen, már nagyon régen. Körülbelül egy hónap óta, de a mely egész örökkévalóságnak tűnik fel előttem.

— Valóban?

— Igen kisasszony. Higyje el, gondolataim szüntelenül ezen a helyen kalandoztak. Mialatt kegyed bizonyára teljesen elfelejtette leghivebb alattvalóját.

— Azt éppen nem mondhatom, mert én is gondoltam önre. Még tegnap este is az eszembe volt. Tudja, bálban voltam!

Ollósy csodálkozva tekintett az örömtől kipirult arczu leányra.

— Micsoda? Nagysád már mulatni is eljár?! Nem is tudtam!

— Igen, tegnap óta! — felelte Irma büszkén. Tegnap voltam először nagyobb mulatságon. Ah, istenem, milyen kellemesnek tünt fel előttem a tegnapi est!

— Azt képzelem.

— Nem tudom, vajjon azért leltem-e annyi gyönyörűséget a tegnapi mulatságban, mert a bállok és estélyek olyan szokatlanok és újak előttem, vagy pedig azért, mert csak tizenhétéves vagyok és ebben a korban mindent olyan szépnek és ragyogónak talál az ember?

— Lehet, hogy mind a két körülmény oka a kegyed örömeinek.

— Ön is szeret mulatni, Ollósy ur?

A „Téglási Hiradó“ szerkesztője szükségesnek vélte, hogy ismét sóhajtszon.

— Oh igen, de csak a nagysád társaságában. A kegyed körében mulatni, valóban paradicsomi élvezet!

Irma meg nem állhatta, hogy hangosan ne nevéssen, mikor látta az ifju keserves kinézését.

(Folytatása következik.)

—*— Émléksorok. —*—

*Ha minden ember addig élne,
Míg földi czélját el nem érte
S folyton-folyvást küzdene:
A danaidák büntetése
Volna a földi népre mérve,
Melynek nincs vége sohasé!*

Balogh J.

GONDOLATOK.

Az emberek — sajnos — az erényt csak tisztelik, de a bünt gyakran szeretik!

*

Nem az a nagy szónok, ki a valótlan is el tudja velünk hitétni rethorikai remekével, hanem az, ki egy szóval is meggyőz az igazságról.

*

Legkeserűbb büntetése a bűnnek, hogy a büntetés oka mi magunk vagyunk.

*

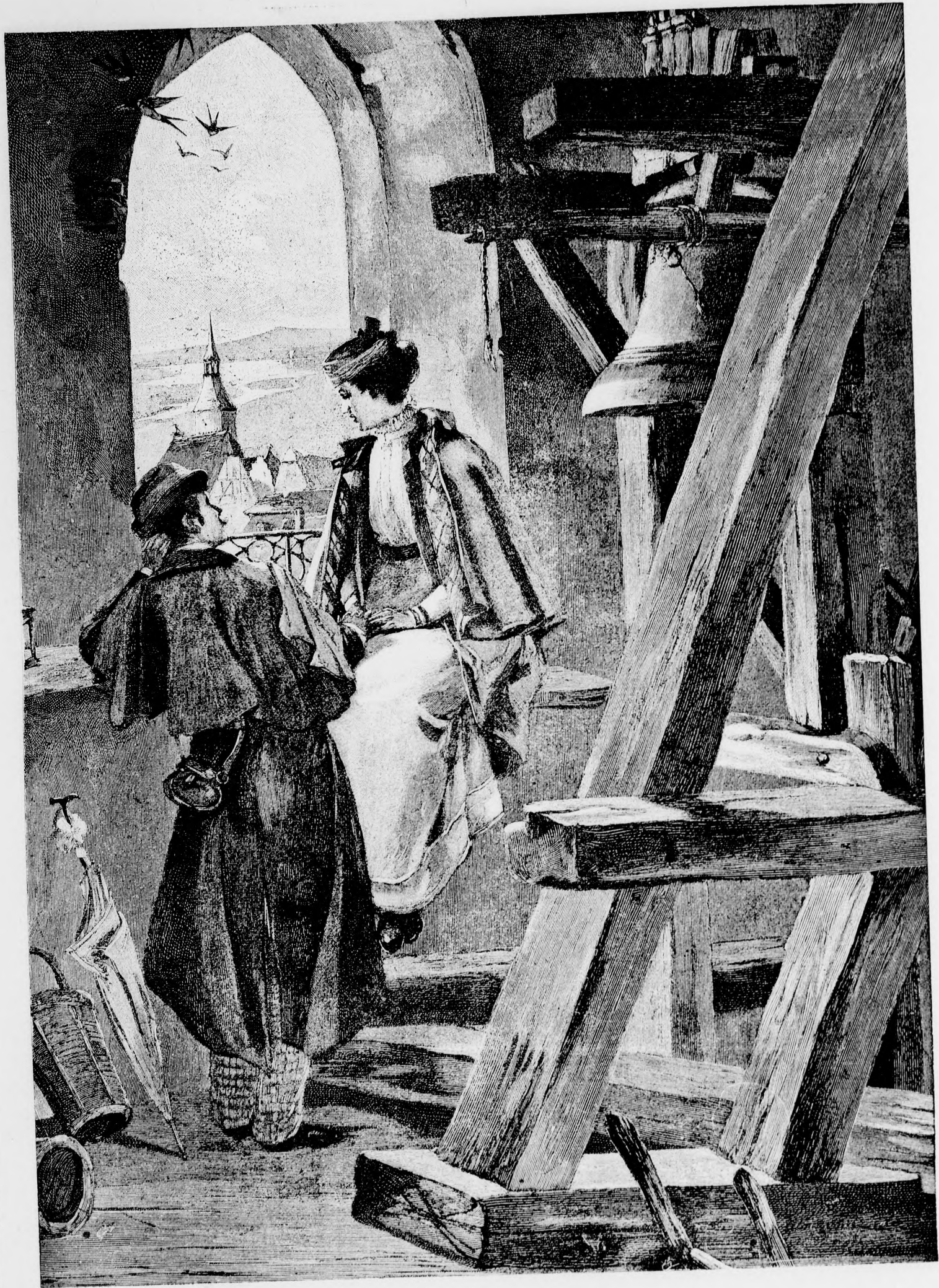
A nő erény nélkül — tulipán, melynek nincs illata.

*

Ha a szív megrepedhetne, nem volna ma annyi nő a világon! De férfi sem!

A.

— ♦ — N Á S Z U T O N . — ♦ —

—>> AZ ERŐSEBB JOGA. <<—

Szeressük egymást!...

Szeressük egymást, én kisdéd családom,
Itt, itt van a mi nyugalmas helyünk;
Menjünk bárhová e széles világon:
Ily hü érzelmet sehol nem lelünk;
Ez önző világ zsbongó piacán
Képmutató ma rokon és barát:
Megcsal a mosoly, mely előmlik arcán
S hálót vet élénk mindig, hogyha lát!

Szeressük egymást, tartsunk híven össze:
Hevitse lelkiünk az egyakarát,
Arczunkat így bár könnyárja fűröszsze,
A bánat nálunk soká nem marad;
S közös erővel hogyha szembeszállunk
A rosszakarat bánatalmaival:
Nem lel tanyát a zúgolódás nálunk
S bennünk a kétség és panasz kihál.

Szeressük egymást! Ha az élet árnya,
Mint sötét felhő, szívünkre borúl:
Akkor se jajong a mi szívünk fájva,
Csüggedni se fog gyáván, botorúl:
A szeretetnek áldott napvilága
Fénykoszorút fon a szívünk felett,
Ez örök napnak árnyzó sugára
Meghódítva tart minden kis helyet.

Szeressük egymást, míg élünk, a sírig,
A míg sírunkon nem zörg a haraszt,
S előltünk, ha a menny kapuja nyílik:
Ott élvezzük az örökszép tavaszt!
Ott is egymásba fonódva hull lelkiünk
A mindenható Alkotó elé,
Imádvá Őt, ki örködött felettiünk,
Míg futánk itt az égi cél felé!

Jámbor Lajos.

AZ ORVVADÁSZ.

Irta: Gribovszky Pál.

(Vége.)

Hegy hegylánczolat tövében megállott emberem.
Terhét leemelve, rövid idő alatt friss vizet
hozott egy hatalmas keserülapuban, melyet
ügyesen tölcserre alakított.

Mint egy háziasszony kertjében, úgy találta
magát az öreg a bükk és nyirfákkal tarkított helyen.
Jólesett leheverni egy bükk árnyában.

Ugy vettem észre, hogy teljes bizalmát nyertem
meg a furcsa embernek, közvetlen közelemben ő is
helyet foglalt.

Kivettem tarisznyámat és a kis üstöfőttből
megkináltam az öreget. Jólesett neki, de azért nem
ivott sokat, mert — úgy mondta — a jóból a kevés
is megárt, ilyen italt pedig régen kóstolt.

Megosztottam szalonámat is az öreggel és úgy
sütöttük a rögtönzött tűznél, nagyokat harapva
olykor a zsiros kenyérből.

Csakhamar elfogyasztottuk izletes früstökünket
és ittunk rá jó forrásvizet.

— Látja uram! — szól az öreg vadász szenet
igazitva kurtaszáru pipájában, — én az urat nagyon
megszerettem mert úgy veszem észre, szánja a
a szegényt. Ne nehezteljen meg, ha elbeszélem

szomorú sorsomat. Nem is azért, hogy segítsen rajtam,
hanem hát tetszik tudni, jólesik, ha akadok egy
jó lélekre, a ki megérti nehéz sorsomat.

Meglepett az aggastyán hirtelen átváltozása, a
mogorva orvvadász szemei megnedvesedtek, hangja
lágyabb lett és a paraszt udvariasságnak egy bizo-
nyos nemével felém fordulva így kezdé beszédét:

— Apám a jobbmódu gazdákhöz tartozott, itt
lakott B... faluban. Földjei a legjobb buzát termették.
Saját ökrével szántott és négy tehenet fejt. Így
mondják, a kik ösmerték. De megirigyelte a sors
tőle azt a jólétet és egy őszi éjjelen leégett háza,
csürje, és egész udvara, a sok életnemű és szarvas-
marháit.

— Szegény apámat úgy hozták ki félholtan
az égő házból. Én nem emlékezhetem rá, mert mint
mondják, szegény édesanyám félholt állapotban
láttam meg először a napvilágot. Oh bár ne...

Nagyot sóhajtott és két forró könnyesepp hullott
a szuonyadó tűzhelyre.

— Jó édes anyám nem ébred föl többé. De a
mint mondják, nem járt egyedül. Szegény apám
nehéz betegségbe esett, meghibbant az esze.

Jobb kezével oldalra mutatott.

— Látja az ur azt a mély bányát? Ott lelte
halálát szegény jó apám, tévelygése közben a
mélységbe zuhant. Ott találták összezúzva a bánya
fenekén.

— Ugy mondják, hogy feljárt volna a szel-
leme és azért hagyták oda ezt a bányát.

— Uram, a mióta feleseperedtem, mindig itt
tartózkodom, csak a hideg tél visz be a faluba.

— Engem is kerestek ám, mikor kötéllel fog-
ták a katonának valót. Nem maradt legény még
hirmondónak sem B... faluban. Engem nem volt
a ki megsirasson, mégis itt maradtam. Szégyen be-
vallani, de hát tetszik tudni, vadonban nőtem fel.
Nem a haláltól félttem, de az emberektől, mert, —
hej uram! — rossz a világ nagyon. Itt bujkáltam
ezen a környéken és ha erre barangoltak az em-
bervadászok, bebujtam a bánya bozótjába, — soha-
sem keresett ott senki sem. Szegény nevelő anyám
tudta csak, hol vagyok. Az tartotta bennem a lel-
ket. Áldja meg érte a Mindenható!

— Lakásom hol egyik, hol másik sziklaüreg.
Itt éltem le fiatalságomat, de még egyszer sem lát-
tam szegény szellemét, nem is igaz az, — de hát
gonosz a világ.

— Praczu Demeter volt szegény apám becsü-
letes neve. A babonás nép ezt a bányát is „Praczu
bánya” néven ösméri. Ugy tudom, hogy a község
tulajdona, de félnek ennek még a környékétől is.
Ugy biz a!

Lehorgasztotta fejét és sokáig mereven nézett
egy irányban. Talán azt a pókot nézi a mely a
bükkfáról szálott alá és egy hatalmas hangyát igyek-
zik hálójába keríteni.

Ó hallgatott, én pedig visszagondoltam gyer-
mekéveimre. Eszembe jutott szegény Andri beré-
sünk, a ki oly sok szép mesét mondott tündérekéről,
tizenkétféjű sárkányról, csak bányaszellemről nem
beszélt soha.

Könnyek toluultak szemeimbe. Szerettem volna
sirni, siratni a régmultat és osztani a szegény
orvvadász valódi bánatát, kinek szenvedésére egye-
dül enyhítő ír a részvét

Észrevette elérzékenyülésemet. Könnyei meg-
eredtek. Főlemelkedett helyéről és alig hallható han-
gon ezen szavakkal tünt el a renetegben:

— „Jó szive van, nagyon jó szive van, áldja
meg az Isten mind a két kezével“.

Utána kiáltottam, de nem válaszolt. Válaszolt helyette a lábai alatt meg-megroppanó szárazág és susogó falevél.

... Elmult a nyár, haldoklik a természet, hideg szél sivit a fürtjeitől megfosztott m...i szőlő-hegyen. Az aljában pedig vig bordal rezgi át a levegőt.

Kedves itt az élet, mindenki élni kíván. Csak ő nem, ő, a ki megunta már.

Ott, a hol a Borsa vize életet ad a Vérkének annál a remek alkotmánynál, úgy nevezik, hogy „Duzzasztó“, egy hullát fogtak ki nemrég. Galambósz, válláig leérő haja, nyírott bajusza és szégyenes öltözeke volt.

A község költségén temettetett el.

A TEKINTETES ÚR.

(Humoreszk.)

— Irta: *Oláh György.* —

Sándorfalva elég csinos kisközség a Bodrog mellett, még ha nem diszitené is az a két uri-lak. Az egyik, a mely a Bodrog felől eső oldalon dombra építettett a hatvanas években tekintetes Vágányossy Péter urtól, ki már akkor is e község földesura volt ősei nyomdokán, nem annyira díszes voltánál fogva, mint inkább erős szerkezetre és ódon külsejére nézve köti le a néző figyelmét.

A másik lak már a modern építészet készítménye: megkapó arányokkal s tetszetős ékítményekkel tarkázva. E háznak fiatalember a gazdája. Ugyanis, a Zelemérveknek nem jutott eszükbe, hogy errefelé is szerezzenek maguknak telkeket, lévén nemesi birtokuk ősidők óta Arad vármegyében; de hogy Zeleméry Zoltán, mielőtt elszakadt volna a szülői háztól, mert takarékos apja kellenél többször dorgálta meg őt legényes kedvtelése s költségei miatt, eladta egyik nagynénjétől rája hagyományozott birtokát, feljött gazdálkodni a Bodrog mellé, s éppen Sándorfalvára.

Abban ugyan semmi különös sincs, hogy két urilak áll egymáshoz közel; még abban sincs, ha tekintetes Vágányossy Péter ur vőlegény, Zeleméry Zoltán pedig nagyságos ur, s eszeágában sincs a nősilés. De már azon fennakadt minden emberfia, hogy ők ketten nem csak nem járnak együvé meghányi-vetni a gazdasági állapotokat, politikát; de a szó szoros értelmében elvesztenék egymást egy kanál vízben.

Egyszer volt szerencsájük egymáshoz, mikor Zeleméry belevándorolt új gazdaságába. Ekkor udvariasságból átment a szomszédba, hogy bemutassa magát. Azonban úgy tapasztalta: nem szívesen látott vendég, mert Vágányossy ur bátor vala oda nyilatkozni, hogy hadilábon áll minden ugynevezett iparlovaggal, a ki — Isten tudja: hogyan? — meggazdagszik valahol, azután elmegy messze gazdálkodni, a hol nem ismerik, ott aztán rábélyegzik a „nagyságos“ czímet, pedig — meglehet — a nevé is 50 krajczáron szerezte y-nal. Vágányossy, az a név! Még a vasuti sineket is az ő nevével nevezik — vágánynak.

Ilyen tartalmu volt a „tekintetes“ ur fogadó beszéde; természetesen tehát, hogy a „nagyságos“ ur nem tartotta meg a programbeszédét. Ahogy jött, úgy elment.

Vágányossy ur jobban örült ennek, mintha 20,000 forint tiszta haszna lett volna a dohányon, mivel a jövőbe ható tervét látta szépen megvalósulni e hideg udvariatlanság révén, mert házassodni akar, azaz: kell megnősülnie! nem ugyan egy most alkotandó hazai törvény értelmében, minő Amerikában életbelép nemsokára az amerikai hölgyek öröme, mely szerint az aglegényeket nagy adóval fogják sújtani (ilyen törvény bizony nálunk is beillenék!) csak egy végrendeletnél fogva, melyben világosan körül van írva, hogy ha: mint aglegény halna meg Vágányossy Péter, e néven utólsó: elesik a fényes mezei hagyatéktól.

A tekintetes ur önelégülten ült ki a tornácra, eregette a bodor füstöket. E közben elgondolta, hogy nem kell félnie már

e hetyke uracs személyében a házibaráttól, hiszen ha szeme van: nem jön ide többé se látogatóba, sem egyéb dologban. Meg aztán, nem is olyan az ő menyasszonya, kit félni lehetne. Jó nevű, erkölcsös leány ő, kinek kis korától fogva mostohaanya parancsolt; az ilyen leánygyermek engedelmességhez van szokva, hozzá még falun növekedve, nem is tudná megcsalni az urát, bárha 50 éves a — férj.

Elköhögte e gondolatot Vágányossy ur: nem hízelt neki ez az 50 év. De azért boldognak érezte magát. Nem bántja a csúz, csak egyszer hetenként, s úgy eszik, mint a farkas.

Hogyan tudhatta volna tehát, hogy mégis van valaki nemesi házában, kinek szíven mély sebet ütött az a nagyuri gög, melylyel a „nagyságos“ urat szélnek eresztette. Leánytestvére, Eleonóra az a boldogtalan.

Bemutatnám őt, ha éppen nem jönne ki a tornácra. Néhány évvel fiatalabb Vágányossy urnál, s ha még hozzá veszem, hogy költői lélekkel van megáldva: elgondolhatja ki-ki, milyen lehet ő. Még most is könnyezik.

— Péter, te minden fiatal emberrel így teszesz, elüzdöd házunktól. Nem tudtál volna-e szebben beszélni Zeleméry Zoltán ural?!... Ah, milyen szép neve van: Zeleméry Zoltán!

— Ötven krajczáron vette! — morgott a tekintetes ur, — s ha nem vette: jussolta, mégis könnyen jutott hozzá. Láss inkább a dolgod után, ne érzelegj, hiszen kinőttél már a gyermeki korból!

— Könnyű neked Péter, menyasszonyod van! Oh, csak nekem nincs senkim, a kinek szívemet adnám... Ugy vágyom pedig egy megszentelt Ideál után... szeretném egy magasztos eszményképhez fűzni lelkemet, minden gondolatomat... Ez egyet, őt is, a kit epedve vártam eddig s megtaláltam: azt is elűzted... Lopva néztem őt a vizitszobában, a függöny mögé bujva... láttam és néhány perez látása évek emlékeit véste szívembe... Oh, Péter, miért üzted őt el!

— Csak! — kelletlenül, de annál erélyesebben mondta ezt Vágányossy ur. S hogy több kérdésre ne kelljen felelnie, a méhes felé vette lépteit. A méhesben aztán lefeküdt a kanapéra s a méhek döngieselése álomba meríté.

Igy tett mindig, valahányszor huga szemrehányásokkal illette. Reggelig is perelnének, ha ő nem engedne. Arról nem tehet, hogy Eleonóra még most is ábrándokat kerget, ha olyan a természete. Volt kérője elég, válogatott közlük, éppen az a baj. Hát bizony az nem lenne igazság, ha egy „jött-ment“ nagyságos ur kötné be a fejét.

(Vége következik.)

MELYIK GYŐZ?

— Svéd regény. —

(22. folyt.)

Irta: *Cajanello herczegnő;*
fordította: *K. Beniczky Irma.*

XII.

Nőm! — suttogott Andrea. Most úgy nevezte őt és ő nem tiltakozott ellene, olyan édesbizalmasan hangzott az. De magában azt gondolta, hogy most kevesebb kilátása van nevévé lenni, mint valaha. Ő jött Andreához; ha azt nem teszi, valószínűleg többé nem látta volna s örült, hogy így cselekedett. De ő azáltal nem akart semmi külső előnyben részesülni. Vele egybekelni, őt magához lánczolni az egész életre, az áldozatokat elfogadni, melyekbe ez Andreának kerülne, azt csak akkor tehetné, ha egyszer hozzá jönne és mondaná: „Mindennel szakítottam, hogy birhassalak.“

De a míg azt mondja: „Kész vagyok mindent föláldozni, társadalmi állásomat, jövőmet, ha nőmmé akarsz lenni“, addig ismétli az örökös „nem“-et.

Lassanként kezdte magát jól érezni új otthonában. A márkiné nyájas, barátságos bizalommal viseltetett irányában és gyakran bántotta az a gondolat, hogy ezt a jóságos öreg urnőt kénytelen megcsalni Andreával való viszonyát illetőleg. De Andrea nemsokára megnyugtatta őt; azt mondta félig-meddig beavatja nagynénjét a titokba, hogy több alkalmuk legyen zavartalanul együtt lehetni. E szerint azt mondta neki, hogy ő és Alice el vannak jegyezve és komoly szándéka őt nőül venni, a mint olyan állást kivivhat magának, hogy mint családos ember megélhessen. A márkiné helyeselte szándékát s rokonszenvezett velök. Neki nem voltak arisztokrata előítéletei, hiszen ő maga is amerikai selfmadman leánya és úgy vélekedett, Andreára nézve csak szerencse lenne, ha a viszonyok komoly hatáskörbe szorítanák. Éppen annyi szabadságot

kezdett, gyakran kérte őt, hogy hallgasson, a beszéd zavarja, ő csak csendesen ülni és érezni, hogy mellette van, szíve dobogását akarja hallgatni, lehetét magába szívni.

Ha Alice néha indítványozta: menjenek sétálni, vagy olvassanak valamit, elhalmozta őt szemrehányásokkal, minek zavarja boldogságukat.

— Olvasni, sétálni, azt akárkivel tehetsz, de élni, csak velem élhetsz. És ha az ember szeret, csak akkor él, ha olyan szorosan magához öleli szerelmest, hogy szívének dobbanása egygyé lesz. Ezt tartom én szerelemnek.

Alice engedelmeskedett és csendesen maradt, de őt nem elégitette ki ez a tétlen álmódosítás, agyveleje folyton működött, mindig azon töprenkedett, hogyan találjon módot, őt gazdag tehetségeinek fejlesztésére s azoknak gyakorlati értékesítésére sarkalni.

— Mire gondolsz, anima mia? — kérdezte tőle, midőn némán egymás mellett ültek egymást átölelve.

— Én nem gondolok semmire sem, — felelt Andrea. — Érzem, hogy karjaim közt tartlak, az nekem elég. — És mire gondolsz te?

— Oh én nagyon sokat gondolok, először is arra gondolok, hogy belőled nagy költő lehetne s gondolataim egyre foglalkoznak nagy, történelmi hősköteményekkel. Már régen nem irtál semmi újat, miért hagyod félbe?

— Most már nem szükséges verset írnom. Most élek és ha nem vagyok veled, csak rólad ábrándozom, vagy kettőnkéről, az sokkal többet ér, mint verset írni. Addig jó az is, a míg az embernek nincs egyéni boldogsága —

— Én nem osztom nézetet, — szólt közbe Alice. — Én azt tartom, hogy a boldogságnak, a szerelemnek az élet tettejét fokoznia, a tehetségeket fejlesztenie kell, én legalább most nagyobb tettvágyat érzek, mint azelőtt.

— És milyen foglalkozást vagy hatáskört óhajtanál a magad számára?

— Azt nem tudom egész határozottan, mindenk előtt mozgásba szeretnék hozni, óhajtom látni, mire lennél képes, ha az élet küzdterére lépnél?

— Hát tudod mit kívánok én? Szeretnék dús-gazdag lenni, több millióval birni, akkor sok szép dolgot véghez vinnék, melyek többet érnek valamennyi költeménynél.

— Például?

— Először is hajót szerelnék föl s azon indulnánk nagy világutra, eddig még ismeretlen tengerekre, hogy olyan földet felfedözshessünk, hol minden magától terem, hol mindig nyár van és hol emberek nincsenek.

— És ott egy ideális államot alapítanál?

— Olyan bolond nem lennék! Nagyon is jól tudom, hogy az emberek, ha csak hárman is vannak, egy helyen nem tudnak békében élni, veszekedniök, czivakodniök kell és ostoba törvényeket életbe lép-

✻ A legkisebb tandem-pár. ✻

engedett a szerelmeseknek, mint egy mátkapár Amerikában élvezhet; megengedte, hogy Andrea naponta néhány órát tölthessen Alice szobájában s tudott róla, ha valahol a városban kívül találkozott, hogy hosszabb sétát tegyenek. Minthogy az emeleten minderről semmit sem volt szabad tudni, a márkiné úgy rendelkezett, hogy Alice kijárhat egyedül, a mikor akar, csak okvetlenül otthon kell lennie. mielőtt alkonyodik.

— Istenem, hiszen az a leány hozzá van szokva a szabad mozgáshoz, — felelt a hercegné kifogásolására, — azt nem kívánhatom, hogy lassu, kimért lépésben ballagjon Mrs Howard mellett; ő fiatal, szüksége van élénkebb mozgásra, hogy egészséges legyen!

A fiatal pár ezalatt a szerelem boldog napjait élte. Mindig új volt előttük az a boldogság, hogy most már egészen egymásé lettek. Andrea szinte gyerekes volt szerelmi mámorában. Ha együtt ültek a pamlagon egymást átölelve és ha Alice beszélni

tetni az első dolguk. Boldog csak másodmagával lehet az ember. És ezért elfoglalnám, vagy megvenném az egész földet, hogy ott veled egyedül éljek. Képzeld csak magadnak, egész nap a verőfényben, tengerparton heverni, ruha nélkül, ha megéheznénk, csak a kezünket kellene kinyújtani a legfinomabb gyümölcsökért, semmi gond, senki, a ki zavarjon, egyedül csak szerelmünknek élnénk.

— És mihamar ráunnánk ezen életre és egy-másra is! — szólt közbe Alice nevetve.

— Előbb vagy utóbb, az mindegy. A szerelem mitsem tud időszámításról. Az a fődolog, hogy teljes legyen, minden egyebet elnyelve, a míg tart. — Nem tetszik az neked?

— Nem, én jobb gazda vagyok, mint te; ha te isten lennél, minden tüzet villámlásra pazarolnál, én ellenben takarékosabb lennék! úgy osztanám be, hogy a tűz egész éven át egyformán melegítő lánggal égjen...

— És burgonyát főzzön mellette az ember. — Egykor másképen gondolkodtál, akkor nagyon tetszett neked a pillangók játéka az eszméje.

— Igen, mielőtt szerettelek! — Könnyű pazarul bánni olyannal, a minek a becsét nem ismerjük. Most ellenben attól rettegek, hogy egy napon vége lehetne, most csak arra gondolok, hogy a jelen boldogságából a jövőre megtakarítsak valamit.

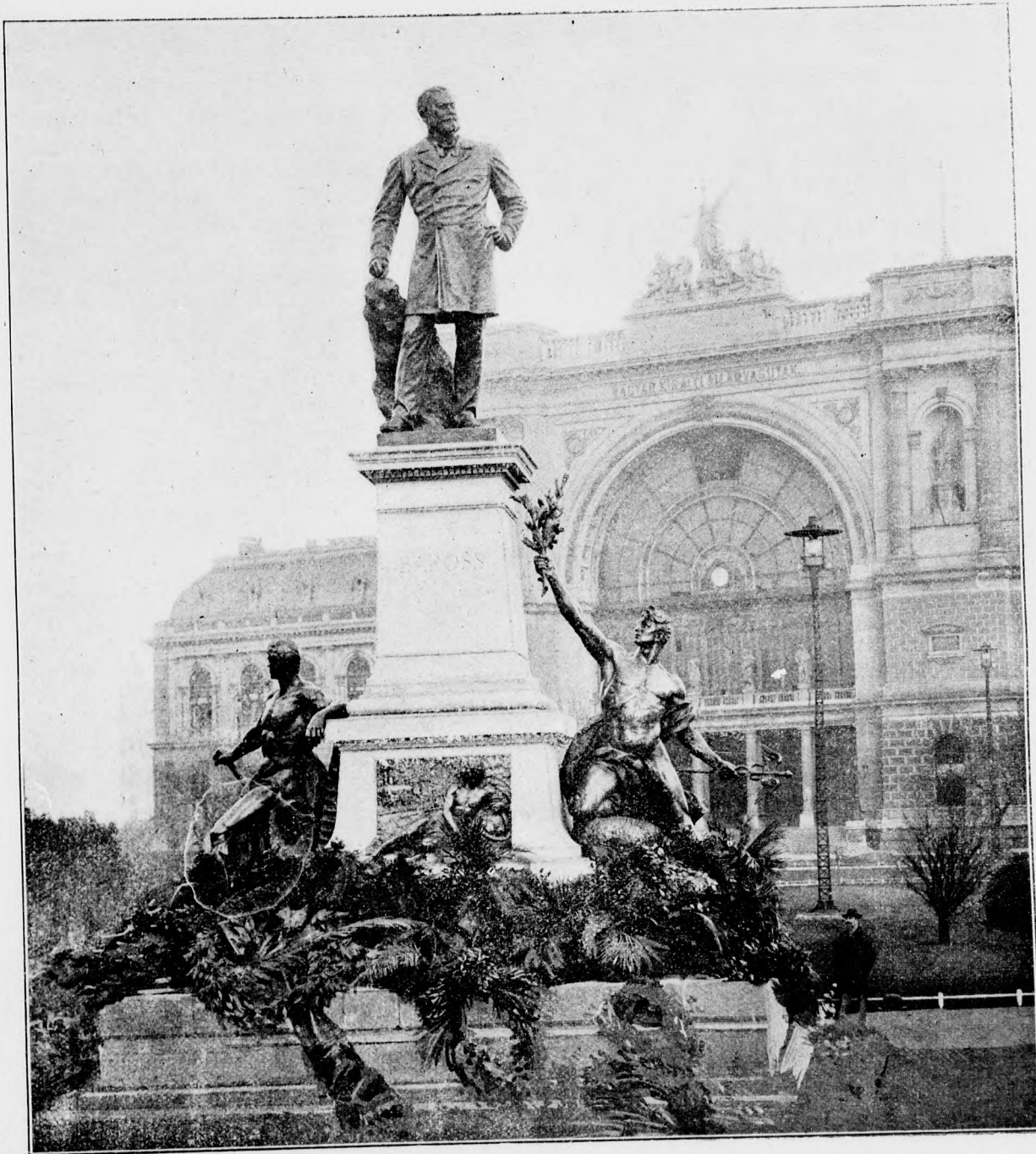
— Pedig egyszer minden bizonyos vége lesz.

Alice szíve megszorult e szavakra. Már el sem tudta képzelni azt a lehetőséget.

— És ha fukarkodol a szerelemmel, annál előbb lesz vége, — folytatta Andrea, — mindent gyűlölök a mi nem egész, rám nézve csak annak van jelentősége, a mi egész valómat betölti. És csak addig, a míg mindenem vagy, életem, egyedüli érdekem, csak addig, a míg egyedül nekem élsz, csak addig tudlak szeretni. Hagyj föl minden kísérlettel engem valami tevékenységre, működésre rábeszélni; ha például ismét a költészettel foglalkozom, akkor már nem szeretlek, akkor az foglalja el egész valómat. Alice remegett Andrea szenvedélyének ezen

erőszakosságával szemben. Hiszen tudta, hogy mindig nem maradhat így és ha nem sikerül neki viszonyukat szilárdabb alapon emelni, egy napon az egész építmény romba dül.

— Éppen ezért szerelmünk csak titokban élhet, — folytatta Andrea. — És ezért jobban cselekedtél, mint sejtetted, mikor nem akartad, hogy egybekeljük. Én csak szabad akaratomból tudok szeretni, nem kötelességből. Ha tudom, hogy az olyan viszony,

Baross Gábor emlékszobra.

melynek az egész életen át tartania kell, a kkor a láng mielőbb apad, az izzó parázs elhamvad. Most mégis lehetséges, hogy szerelmem állandó lesz és az jobb. Legalább nem romboltuk szét boldogságunkat, mindjárt kezdetben azt gondolva: az egész élet áll előttünk, van elég időnk. Nincs igazam?

Alice föltétlenül helyeselte nézeteit. Erősen meg volt győződve, hogy ha így szabadon hagyja őt, szorosabban fűzi magához, mint kényszer által.

De mégis voltak pillanatok, a midőn nagyon fájt neki, hogy így ki van zárva Andrea köznapi életéből; sértette az, hogy legközelebbi rokonai előtt el kell őt tagadnia; ha együtt voltak a családi körben, úgy kellett viselkednie, mintha egészen

közönyös lenne előtte, míg sógornőjével szemben tiszteletteljes hódolattal viseltetett. Nehezére esett magát az alárendelt állásba beletalálni, melyet itt elfoglalt. Otthon megszokta, hogy ő legyen a központ, mely köré ismerősei, barátai sereglettek. Akkor nem sokat törődött vele, de most gyakran nagyonis fájdalmasan érezte, milyen kicsi ő ilyen környezetben.

És mindennek daczára a hercegné úgy tünt föl neki, mint egy elérhetetlen ideál és szinte öntudatlanul igyekezett őt legalább külső megjelenésében megközelíteni, megtanult olasz módra köszönni, belépni; először történt életében, hogy valakit utánozni akart.

Egy nagy kíváncsiság gyötörte őt folyton, úgy, hogy majd rögeszmévé vált; azt akarta, hogy a hercegné tudja meg, miszerint csak tőle függ, hogy sógornője legyen.

És minden komoly törekvése daczára, hogy Andreával szemben mindig meg legyen elégedve állásával s bár ismételt állította, hogy sokkal jobban érzi magát jelenlegi helyzetében, mintha neje volna, mégis voltak kellemetlen órái, különösen, ha a hercegnénél töltötte az estét és azt a megaláztatást kellett túrnie, mely mindig azzal járt. Akkor könyekre fakadt és Andrea sohasem tudta kitalálni, mi az oka keserves könyeinek.

— Hiszen számtalanszor mondtam neked, hogy nem bírod majd elviselni ezen helyzetet, — mondta egyszer ingerülten. — Válasszuk hát inkább a banális utat és esküdjünk meg!

— Nem, ez nem az igazi ok! — És végre aztán mégis bevallotta, mi szorongatja szívét. Ő csak azt óhajtja, hogy beszéljen ő róla a hercegnővel, mondja meg neki, hogy szereti, hogy nőül akarta venni, de ő azt nem akarta.

Andrea fölugrott.

— Mirevaló volna az, hiszen annál boldobbat nem tehetnék! — mondta. — Viszonyunknak titokban kell maradnia, vagy meg kell esküdnünk, máskülönben állásod tarthatatlanná válnék itt a házban. Szükséges volt a nénit beavatni titkunkba, de ő is, ha sejtené, hogy nincs komoly szándékunk házasságra lépni, ha minden tudna, azt hiszed, hogy még akkor is, ámbár szeret téged, a mi pártunkon maradna? És most ki akarod kürtölni.

— Csak a hercegnőnek kell róla tudnia — —

— Eppen neki nem szabad semmitsem tudnia! — felelt Andrea hevesen.

— Csak mondd meg neki, hogy szeretsz — —

— Nem, azt nem mondom meg neki soha! Ugyan mit gondolsz? Hozzá, éppen ő hozzá menjek és mondjam meg neki — — oh hiszen te nem sejtéd, nem tudod, mi képezi életemben a legmélyebb ellentétet; ha az nem volna, nem lennék olyan ingatag, határozatlan, a milyen vagyok.

— Andrea, te szereted a hercegnőt!

— Kérlek, ne rontsd el az egészséget ilyen kifejezések által. Szeretlek, azt jól tudod, téged és senki mást, de az érzelmi élet gyakran olyan csodálatosan lehet összeállítva; szóval, soha többé elő ne hozd azt!

— Andrea, nem érdemlem meg bizalmadat?

— De ugyan hol jár az eszed, nincs semmi titkom előtted. Mit is képzelsz te magadnak? Elvehetem-e egy virágnak illatát, hogy a kezébe adjam? Vagy elhozhatom azt a hangot, melyet hallottam? Ép oly kevésbé beszélhetek neked olyanról, minek a hangját és illatát nem lehet megragadni, mert elillan a levegőben. Megértettél? Szeretlek, téged és egyedül téged szeretlek!

* * *

Alice vasárnap szabad volt, mert a márkiné azt a napot nővérénél töltötte, ki szintén olaszhoz ment férjhez és Genuában lakott. Ekkor valamely lóvasúti állomáson találkozott Andreával s együtt rándultak ki a szabadba.

Néha felkeresték ama villák valamelyikét, melyek nyitva állnak idegenek számára s órákig sétáltak a narancs, citrom és babérligetekben. Avagy az országúton barangoltak a fallal kerített szőlő és olajfaültvények mellett, ha kertészt láttak, ki gyümölcsöt szedett, jó fiko d'India, indiai fűgét vettek tőle szomszúságuk eloltására. Néha gesztenyefa-erdőkhöz értek és Alice olyankor nagy örömmel ott hagyta a széles utat és a vadonba vezető erdei ösvényekre tért, melyek ama erdei vándorlásokra emlékeztették otthon nyírfák és fenyők alatt. Gesztenyét szedtek, melyek nagy mennyiségben a földön heverték, néha egy piniának lehullott gyümölcsét is találták. Aztán száraz galyból tüzet raklak és a parázsban gesztenyét és a pinia apró mandolaszerű magvait sütötték s jókedvvel, enyelgés és tréfa közt költötték el a jóízű eledelt, aztán a legközelebbi falusi oszteriába tértek, hogy egy pohár bort igyanak a száraz ebédre. Ha aztán esősz jött és megszólította őket, hogy minek gyújtottak tüzet az erdőben, a miért megbüntetik az embert, akkor felszólították: jöjjön velök az oszteriába s igyék egy pár kortyot.

Alice kimondhatlanul szerette ezen kirándulásokat a szabad természetbe. Ezek képesítették össze előbbeni életével s még ama új kellemmel bírtak, hogy a szeretett férfi oldalán jár-kél ezen új, gazdag természetben és hozzájárult még a sajátos elbájoszó érzet, hogy ezt a szép természetet tél közepén ilyen módon élvezheti.

A falak közt elvonuló keskeny, magányos ösvényeken szorosan összeölelkezve haladtak s ajkaik gyakran találkoztak. Ha megint kiértek a széles országútra, mindegyik külön ment s gyakran mélyen elmerültek ábrándos gondolataikba, a mint lassan ballagtak a déli nap hevében.

Ilyen módon nagyon hamar elmúlt a tél, Alice nézete szerint az nem is volt igazi tél. Februárusig ugyszólván mindig várta, hogy most-most már jön a tél, de akkor a levegő olyan tavasziasan enyhe lett s a hegyoldalokon a mandulafák úgy álltak ott, mint óriási virágcsokrok s a nyár derekára emlékeztették Alicet, mikor hazájában végre-valahára nagynehezen virágzásnak indulnak a hóval és fagygyal való hosszú küzdelem után a cseresznyefák.

Áprilisban a márkiné arról kezdett beszélni, hogy a nyár folyamán egy németországi gyógyfürdőbe megy; kérdezte Alicetől elkíséri-e oda avagy inkább az övéihez visszatér Svédországba.

— Ha jó tanácsot elfogad, akkor azt mondom: utazzék haza és Andrea később követheti, ha olyan helyzetben lesz, hogy megnősülhessen. Őszintén megvallva, alig hiszem, hogy viszonyukat ilyen módon tovább is folytathatják.

A máskor annyira nyájas urnő ezen szavakat száraz, hideg hangon mondta, mely Alicet megdöbentette. Nem volt-e vele megelégedve és értésére akarja adni, hogy ne térjen vissza többé a házához? És ha most hazautazik, nem kellene akkor tán végképpen elválnia Andreától?

— Beszélni fogok Andreával, — felelt zavartan, lesütött szemmel.

— Igen, tegye azt, gyermekem! Higyje el, nagyon is szükséges, hogy végre tisztába jöjjenek viszonyukat illetőleg. Mindenki nem bizik magokban annyira, mint én, mindenféle ezézésokat és meg-

jegyzéseket kell hallanom, egyszóval, olyan fiatal leány, mint ön, nem arravaló, hogy ilyen pletykának legyen kitéve, mi végre megsemmisíti jó hírnevét. Ha kívánja, magam is beszélek Andreával.

— Nem, nem, kérem — — majd inkább csak én szólok — —

Legjobban rettegett attól, hogy Andrea valami külső kényszer befolyásának engedve őt, nőül akarná venni.

Igy csak a márkiné azon indítványát közölte vele, hogy kísérelje el őt Németországba vagy térjen vissza hazájába, mire izgatottan várta feleletét.

— Hiszen ez pompás! — kiáltá. — Nem látod, milyen kitűnő alkalom nyílik úgy előttünk annak megvalósítására, a miről mindig álmodtam, hogy mi ketten egyedül tartózkodnánk valami csendes, idegen helyen, hol senkivel sem kellene törődnünk s úgy élhetnénk, a mint nekünk tetszik.

— De hol? Talán a holdban? — kérdé Alice mosolyogva.

Andrea maga mellé vonta őt a pamlagra, fejét vállára hajtva, szorosan magához ölelte.

— Meg ne mozdulj! — szólt. — Nem beszélhetek, ha nem érzem, hogy ilyen közel vagy hozzám.

— De hiszen megfulladok!

— Dehogy! Érezni akarom leheletedet az arcomon — igen, most hallgass meg! Azt mondod a néninek, hazautazol, feladod a podgyászatot és nyugodtan indulsz bármely északnak menő vonattal, de midőn túl lépsz az olasz határon, kiszállsz valamely kisebb álmáson Tirolban, hol, azt majd előbb megbeszéljük és néhány nappal később ott találkozom veled s valami kis helységben a hegyek közt letelepedünk; vannak egészen elszigetelt szállodák, hol teljes ellátást kapnak a vendégek, ott élhetünk szabadon, észrevétlenül és zavartalanul, senkisé fog velünk törődni. Oh, szinte könnyebben föllélegzem, ha arra gondolok, hogy hónapokig egyedül lehetek a nélkül, hogy valaki beavatkozik viszonyunkba. Akkor forróbban foglak szeretni, mint valaha.

Alice kissé vonakodott; azt mondta, hogy így megcsalja a márkinét, ki mindig olyan jó volt hozzá. Ha odahaza barátai, ismerősei ezt megtudnák, akkor örökre meg lenne bélyegezve, mint kalandornő. De a vágy, hogy egyszer mégis tökéletesen boldog legyen, mielőtt az elkerülhetlen elválás bekövetkezik, mégis erősebb volt minden egyébnél. Mit törődik ő azzal, hogy a világ pálcát tör fölötte, gondolta magában. Kinek tartozik tekintettel? És mit remélhet, mit várhat még ezenkívül az élettől — semmit. Tisztességben vagy nem tisztességben, megbecsülve vagy megvetve, mi jelentőséggel bírhat az rá nézve, ha egykor a nagy sötétség életére borul.

Néhány héttel ezen beszélgetés után a tengeren csolnakáztak; ama leírhatatlanul szép napok egyike volt, mikor a tenger olyan sötétkék, az ég oly derült és lágy, mint a bársony, de a mellett annyira verőfényes, hogy a szemet kápráztatja. És Génua. Milyen csillogón fehérek palotái a tengerparton. Csak az olajfák ónszürke és a ezitromfák fényes kékeszöld levelei s az aranypiros gyümölcs váltakozott színesen a fehérséggel.

Alice egészen el volt ragadtatva a boldogság érzete által, melyet a természet ezen bájos szépsége ellenállhatlanul kelt; úgy érezte, mintha most mindennek teljesülnie kellene, a mit szíve mélyében kívánt és remélt.

(Folytatása következik.)

A HÉT TÜKRE.

Hírek az udvarból.

Ö felsége a magyar király az elmúlt héten ülte meg osztrák császárságának ötvenéves jubileumát családi körben Wallseeben.

Stefánia főhercegnő özv. trónörökösné, Mária Terézia, Mária Jozsefa és Mária Valéria főhercegnők és Gizella bajor hercegné e jubileum alkalmával az Erzsébetrend nagykeresztjét kapták. József főherceg ugyanez alkalommal a katonai érdemkeresztet gyémántokkal kapta.

*

Kitüntetések.

Báró Fejérváry Géza tábornagynak a király a katonai érdemkeresztet gyémántokkal adományozta.

A király a magyar szent korona országainak vöröskereszt-egylete körül szerzett érdemek elismerésül: gróf Csekonicz Endre egyleti elnöknek és gróf Bánffy György főajtónálló-mesternek, a Kolozsvár városi választmány elnökének a Ferencz-József-rend nagykeresztjét;

Gróf Zichy Nándorné egyleti társelnöknek, özv. Teleki Sándorné egyleti első alelnöknek, gróf Pejacevich Lászlóné egyleti második alelnöknek, gróf Khuen-Hédervárv Károlyné, a zágrábi országos választmány elnökjének és központi választmányi tagnak, gróf Esterházy Istvánné, a Pozsony városi választmány elnökjének, gróf Schweinitz Gyuláné, a Kolozsvár városi választmány elnökjének és Josipovich Imréné, a varas megyei választmány tagjának az első osztályu Erzsébet-rendet;

báró Ambrózy Béla központi választmányi tag, főmegbízottnak a Ferencz-József-rend középkeresztjét;

Rupp Zsigmondné központi és igazgató-választmányi tagnak, a Budapest második kerületi választmány elnökjének, özv. Karlovszky Zsigmondné központi választmányi tagnak, a Budapest ötödik kerületi választmány alelnökjének, Molnár Viktorné, a Győr városi választmány elnökjének, Mosinszky Adolfné, a zágrábi választmány első alelnökjének, dr. Tauscher Béláné, a Pozsony városi választmány elnökjének, báró Szentkereszt Stefánia, a kézdi-vásárhelyi választmány elnökjének, Eredits Ferenczné, a szombathelyi fiók-egylet elnökjének, Konkoly-Thege Miklósné, a Komárom vármegyei fiók-egylet elnökjének, Móder Ferenczné, a kalocsai fiók-egylet voltelnökjének, dr. Nagy Károlyné, az abrudbányai fiók-egylet elnökjének, Nehrebeczky Györgyné, az ungvári fiók-egylet elnökjének, Nussbacher Frigyesné, a beszercei fiók-egylet elnökjének, továbbá Budisavljevic-Priedorsk Budislavné Lika-Krbavamegyei, gróf Draskovich Tivadarné, zágrábmegyei, özv. Inczedy Sámuelné, Kolozsvár városi, Krajcsovic Sándorné, szerémmegyei és Kukuljevic-Bassany Milutinné, belovár-körösmegyei választmányi tagoknak a másodosztályu Erzsébet-rendet;

Latinovics János főrendiházi tag, egyleti igazgató és megbízottnak és báró Bálintits József, a Maros-Torda vármegyei fiók-egylet elnökének

a Lipót-rend lovagkeresztjét díjmentesen;

dr. Schwartz Ottó egyleti főgondnok-helyettes, igazgató és főmegbízott-helyettesnek, Babics József országgyűlési képviselő, központi és igazgató-választmányi tagnak, Kresics Vladimír bank-igazgató, a zágrábi választmány alelnökének, Gajári Ödön, országgyűlési képviselő, egyleti megbízottnak, Szeredy József kanonok, a Baranya vármegyei választmány elnökének, Novák Ferencz királyi tanácsos, polgármester és a gyulafehérvári fiók-egylet alelnökének, Perkovic Antal kanonok, a modrus-fiumemegeyi választmány tagjának, Horváth István prépost-plébános, a szombathelyi fiók-egylet választmányi tagjának, dr. Janny Gyula egyetemi rendkívüli tanár, az „Erzsébet-kórház“ igazgatójának és az egylet egészségügyi tanácsa alelnökének, dr. Elischer Gyula, az egylet egészségügyi tanácsa tagja és kórházi főorvosának, végre dr. Farkas László királyi tanácsos, az egylet egészségügyi tanácsa jegyzője és kórházi főorvosának a harmadosztályu vaskorona-rendet díjmentesen;

Bachát Dániel ágostai evangélikus esperes, központi választmányi tagnak, Bihari Sándor gimnáziumi tanár, a Maros-Torda vármegyei választmány alelnökének, Pletikapicz Firmus gvardián, a nasicei fiók-egylet alelnökének, Scabróth Zsigmond, a zágrábi országos választmány jegyzőjének, Forster tiszteletbeli vármegyei főjegyzőnek, a Hont vármegyei fiók-egylet jegyzőjének, Palugyay Ferencz bornagykereskedő, a Pozsony vármegyei és városi választmány pénztárosának, Kün Miksa ügyvéd, a hódmezővásárhelyi választmány jegyzőjének, doktor Beil Gusztáv varas megyei választmányi tagnak és Argay János, az egylet központi irodája főnökének, egyleti megbízottnak a Ferencz-József-rend lovagkeresztjét; Darnay Kajetánné, a sümegi fiók-egylet elnökjének, Fesselhofer Józsefné, a nagykanizsai választmány elnökjének,

özvegy Papp Józsefné, a munkácsi fiókegylet elnöknőjének és Székely Iván ev. ref. lelkésznek, a kézdivásárhelyi választmány elnökének a koronás arany érdemkeresztet;

Brunner Matróna, a szerzetes ápolónők főnöknőjének és Ruttkay Irma, a budapesti ápolónők-intézet vezetőnőjének az Erzsébet-érmet;

dr. Brandt József egyetemi tanárnak, a kolozsvári vörös kereszt-kórház igazgatójának a miniszteri tanácsosi czímet díjmentesen; dr. Kautz Gusztáv jogakadémiai tanárnak, a Győr városi választmány elnökének és törvényes utódainak a magyar nemességet a „győri“ előnévvel díjmentesen, végül dr. Nusszer kórházi főorvosnak, a munkácsi fiókegylet elnökének és törvényes utódainak a magyar nemességet díjmentesen adományozta.

A honatyák köréből.

Ő Felsége jubileuma alkalmával az országgyűlés jegyzőkönyvével fejezte ki belsőleg átértett örömét és hódolatteljes szerencsekívánatait arra vonatkozólag, hogy a nemzet fölött örökös isteni Gondviselés kegyelme ő Felsége boldogító uralkodását hosszu időre kiterjesztette.

Elhunytak.

Zsebeházy Herceg Sándorné szül. Vecseszéki Ferenczy Karolina 45 évi házasság után Budapesten december 2-án.

Dr. Bauer Antal Margit-szigeti fürdőorvos József, kir. herceg udvari orvosa Budapesten december 2-án.

Binder Vilmos országgyűlési képviselő Medgyesen december 2-án.

Sport

Az elmúlt héten érkeztek Budapestre azok a lovak, — szám szerint hét, — melyeket a német császár palesztinai útja alatt használt. A magyar lótenyésztés jóságát bizonyítja, hogy e lovak közül öt db Magyarországból került Berlinbe.

Kegyelet.

Erzsébet megboldogult királynénk Rónay Jácint püspöknek egykor egy brilliant gyűrűt adott emlékébe, ezt a gyűrűt mostani tulajdonosa Taschler Dezső nagyannai plébános felajánlotta Erzsébet királyné emlékére Árpádházi Szent-Erzsébet tiszteletére építendő templom céljaira.

Tudomány és művészet.

Zichy Jenő gróf neves utazó ázsiai útjának befejezését vette terve s mint Pekingből írja, nagyszámu érdekes régiséget hoz haza, több kínai ritkaságot, bronz tárgyat stb, melyeket a nemzeti muzeumnak szánt. Zichy gróf tervei szerint december 12-ikén már itthon lesz.

A nemzeti muzeum érdekes tárgyakkal gazdagodott, ő felsége Erzsébet királyné hagyatékából a magyar vonatkozású tárgyakat az örökösök átengedték neki.

A képzőművészeti társulat téli kiállítását a vallás- és közoktatásügyi miniszter az elmúlt héten nyitotta meg. Ezen a tárlaton, mely gazdaságra és művészi értékre egy lépéssel sem áll hátrább a képzőművészeti társulat megszokott kiállításainál, a fiatal erők, az új irány dominálnak.

Székesfővárosi hírek.

A főváros zárva volt elemi iskoláit és kisdudóvit ismét megnyitották, mert a kanyarójárvány és vörheny szünőfélben van.

Egyetemi élet.

A tüntetés miatt bezárt müegyetem az előadások 5-én ismét megkezdődtek. Ez alkalomból a rektor óva intette az ifjúságot, hogy kerüljön minden olyan csoportosulást, rendezvényt, mely esetleg az egyetem bezárását vonná maga után, ami a hallgatóknak félévi veszteséget okozhatna.

Egyletek és társulatok.

A Szabad Lyceum szép célú tűzött maga elé: hogy a munkásosztályllyal megkedveltesse a tudományt, az első lépés e

téren biztató, sikert ígér. A magyarországi bádogos légszesz és vízvezeték felszerelők egyesületében, melyet a munkások egészen megtöltöttek, Hegedüs Loránt dr. országos képviselő ismertette a Szabad Lyceum célját, utána Radó Antal dr. a Kisfaludy társaság tagja tartott előadást „A népies a költészetben“ czímmel. A cél nagyon szép, adjon az ég e törekvésnek sikert is.

Hírek a nagyvilágból.

Az egész külföld a legrokonszen vesebb hangon ir I. Ferencz József osztrák császári jubileumáról.

APRÓSÁGOK.

Az már más.

Ur: Át lehet menni a Tiszán?

Révész: Át.

Ur: De épen a multkor fult bele négy ember a csónakból.

Révész: De azok nem mentek át, hanem még utközben fordultak bele.

Rögtön jön.

Béres (a gazdájához): Nemzetes uram! Itt van a mézárós, a nagy ökröt szeretné látni!

Ur: Mindjárt megyek.

KÉPEINKHEZ.

Don Carlos spanyol trónkövelelő és neje. A spanyol trónt követeli a maga és utódai részére XIII. Alfonz spanyol királyllyal szemben. Jogait 1876-ig fegyverrel is megkísérelte érvényre juttatni, de csak eleinte harezolt szerencsésen, utóbb elfordult fegyvereitől a szerencse s ő kénytelen volt visszavonulni. Azóta külföldön él és csak arra szoritkozik, hogy a spanyol kormány rendeletei ellen tiltakozó szavát felemelje. Don Carlosnak volt leánya Donna Elvira, ki Folcei festővel megszökött Amerikába. Don Carlos neje Margit, pármai hercegnő.

SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Pesti. Nagyon sok jó oldala van, de hibái is vannak; sikerült, de nem annyira, hogy lapunkban tért foglalhatna. Az ódának nem szabad elbeszélő költeménynyé válni se elején, se végén. Az óda egyszerre markol bele minden hírba, s már az első akkordnál szinte megremegteti az embert. Ez hiányzik a költeményéből — a főnséges elem. Van egyéb hibája is, de annak tárgyalására rövid ez a hely. — **H. E.** Olyan rend a madarak mai beosztása szerint nincs. — **G. S.** Nagyon háládatlan dolog az ugynevezett „jour verseket“ kultiválni. Nagyon efemer jelentőségűek. — **S. H.** Talán beszoritjuk a lapba. — **F. S.** Köszönjük. — **Ifj. G. P. Jó.** — **C. M. Jó;** hanem tán vannak a francziában jobb dolgok is, mint P. d. T. rémes meséi. — **K. R.** Kivánsága szerint lesz. — **G. S. Jók.** — **A-a. Jó.** — **S. A.** Jobb, mint előbb volt. — **B. M.** Ez bevált. — **H. J.-né.** Hangulatát a sok alaki hiba lerontja. — **Dörgő** A Bunsen-lámpát használják hozzá; ez olyan szerkezetű légszesz-lámpa, melynél a légszesz közlé levegő is vegyül, ezáltal a légszeszláng elveszti világító erejét, de hőfoka annál magasabbra hág. Erős hőfoku láng a durranó lég is, mikor az éleny és köneny meggyújtván, vízzé egyesül. — **J. Z.** Nem, nagyon rossz! — **A. V.** Első kísérlet, a mely nem szükkölködik jó tulajdonságok nélkül, de túlnyomók a hibái. — **M. V.** Kisértse meg. — **Z. J.** A rajzok csak másolatok, mi csak eredeti rajzokat közlünk. Vagy az egésznek kell tollrajznak lenni, vagy az egésznek festésnek; ezt a kettőt (főleg, ha a tus helyét tinta foglalja el), ne keverje össze, hasonlókép a toll- és írónvonások sem egy rajzpapírra valók. Rendelkezésére állnak. — Több kéziratról a jövő számban.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: FARAGÓ SIMON.

Neumayer Ede könyvnyomdájából, Budapest, VI., Szerencsen-utca 35. szám.